

“Шта Је Ново”

Билтен Ц.О. Св. Николе у Филаделфији

Трећа Недеља пре Великога и Часнога Поста

Светосавска Прослава

У Недељу 29 Јан. 2023, деца црквене школе “Св. Николе” у Филаделфији су свечано прославили своју Крсну Славу, Св. Саве, Први Архиепископ Српски и Приморски Земаља. У песмама, певању и уметност, деца су са љубављу одали хвалу своме заштитнику. Хвала деци, родитељи и учитељима црквене-школе који су узимали учешће у свечани програм. Посебна хвала кумовима Крсне Славе, Драгомиру и Биљани Ђорђић, са својом децом, Јовану и Анђелији. Такође, велику хвалу Породици Сикирици, који су примили част кумство за идуће године.

Распоред Богослужења

Среда 15 Феб. Сретење Господње. Св.Литургија 10:00АМ.
Благосиљање Свеће.

Недеља 19 Феб. Св.Литургија 10:00АМ.

Данас Славимо:

Света Три Јерарха. Светитељи: Василије Велики, Григорије Богослов и Јован Златоуст имају сваки посебно свој дан празновања у месецу јануару и то: Василије 1. јануар, Григорије 25. јануар и Златоуст 27. јануар. А овај заједнички празник установљен је у XI столећу за време цара Алексија

Комнена. Једном наста однекуда распра у народу око тога, ко је од ове тројице највећи. Једни уздизаху Василија због његове чистоте и храбрости; други уздизаху Григорија због његове недостижне дубине и висине ума у богословљу; трећи уздизаху Златоуста због његове чудесне красноречивости и јасноће излагања вере. И тако, једни се назваше василијани, други григоријани, а трећи јованити. Но промислом Божјим овај спор би решен на корист цркве и на још већу славу тројице светитеља. Епископ евхаитски Јован (14. јуна) имаде једну визију у сну, наиме: најпре му се јавише сваки од ова три светитеља, напосе у великој слави и неисказаној красоти, а потом сва три заједно. Тада му рекоше: „Ми смо једно у Бога, као што видиш, и ништа нема у нама противречно... нити има међу нама првог ни другог“. Још посаветоваше светитељи епископа Јована да им он напише једну заједничку службу и да им се одреди један заједнички дан празника. Поводом овога дивног виђења спор се реши на тај начин што се одреди 30. јан. као заједнички празник за сва три ова јерарха. Овај празник грчки народ сматра не само црквеним него и својим највећим националним и школским празником.

О Недељом Блудном Сину

Друга припремна недеља пред Велики пост кроз еванђелску причу и химнографију открива вернима димензију покајања као повратка из греховног изгнанства. Са друге стране поучени Очевом љубављу позвани смо да себе испунимо управо таквом Божанском неизмерном

љубављу. Покајње и љубав представљају другу степеницу наше припреме за подвиг поста. Тематика ове недеље нас подсећа да ниједан грех не може да победи неизмерно човекољубље Божје, те стога, тугујући због својих грехова, човек никада не треба да падне у очајање.

Неко од духоносних отаца је дивно рекао, када би се изгубиле све књиге написане о томе шта је говорио и шта је чинио Господ, а да је сачувана само ова једна прича о љубави Очевој, ми би смо имали целу поруку светог Еванђеља. Богослужбене химне недеље љубави Очеве нас подсећају на реалност греха и могућност покајања. Са друге стране богослужење нас позива да се вратимо на прави пут спасења:

***Верни, хајде да се уздржавамо
од покварених замки, од штетних страсти
да бисмо задобили живот божанског крста
и вратили се са блудним сином,
нашем правом дому...***

***Господе, блудни глас приносим ти,
пред Твојим очима сагреших ти добри,
потроших богатство које си ми даровао,
прими ме у покајању и спаси ме!***

У овој недељи, као и у следеће две, месопусну и сиропусну, на недељном јутрењу имамо једну богослужбену специфичност. После певања полијелејних псалама Хвалите имја Господње и Исповједајте се Господеви поје се тужни и носталгични 136. псалам:

***На рекама Вавилонским,
тамо сеђасмо и плакасмо,***

**када се опоменусмо Сиона.
На врбама посред њега обесисмо харфе наше.
Јер тамо нас запиташе они који нас заробише за речи певања,
и који нас одведоше за песме (наше):
Певајте нам од песама Сионских.
Како ћемо певати песму Господњу на земљи туђој?**

**Ако заборавим тебе, Јерусалиме, нека ме заборави десница моја.
Нек се прилепи језик мој за грло моје, ако те не споменем,
ако не истакнем Јерусалим за почетак весеља мога.
Помени, Господе, синове Едомске у дан Јерусалимов
који говораху: порушите, порушите, до темеља његовог!
Кћери Вавилонска, злонесрећнице,
блажен је ко ти узврати ону освету коју си нам учинила;
блажен ко ухвати и разбије децу твоју о камен.**

Појање овог псалма треба да подсети нас грешне на жалосно стање у коме се налазимо, на ропство ђаволу и греху, како бисмо се покајали онако како су се Јудејци некада кајали, свесни свог ропског положаја у Вавилону. Ова тужна химна данас јасно изражава нашу тугу због тога што смо изгубили своју небеску отаџбину и подсећа нас на неопходност да се кајемо како бисмо се удостојили радости повратка у небеску отаџбину. У ову недељу, као и у месопусну и сиропусну пева се и посебан канон Триода.

О. Александар Шмеман О Причу Блуноме Сину

Ево још једне Христове приче која је записана у Јеванђељу по Луки: Чита у цркви у дане када верни почну да се припремају за Велики Пост, за време покајања. Јеванђеље нам нигде боље не открива суштину покајања него управо у овој причи: (Лк. 15, 11-32).

Блудни син је отишао далеко од завичаја, у „земљу далеку“. А та „земља далека“, та туђина јесте символ који нам открива саму суштину нашега грешног и палог живота, наше палости. Наш повратак истинском животу

може да започне тек онда када схватимо да је наш свакодневни живот уствари – живот у далекој туђини. Онај ко бар једном у свом животу није осетио да је његов живот – живот у туђини, ко себе није осетио као изгнаника и бездомника изгубљеног у духовној туђини, тај једоставно не може да схвати суштину Хришћанства. Онај ко се у овом свету и животу осећа потпуно „код куће“, ко никада није оскусио тугу за неком другом стварношћу, не може никада схватити шта је то кајање и покајање. Јер покајање није у формалном набрајању сопствених недостатака, грешака и престапа. Не, кајање и покајање се рађају из нашег сазнања да смо се отуђили од Бога и из наше радости због сазнања да опет можемо да будемо заједно са Богом. Релативно је лако признати своје престапе и грехе. Међутим, неупоредиво је теже да себи самом признам да сам издао, разрушио и изгубио своју духовну лепоту, да сам се удаљио од свог стварног дома и стварног живота, да је разрушено и уништено оно што је најдрагоценије, најчистије и најлепше у самом ткиву мога живота. А управо тако и започиње покајање у човеку и зато оно претпоставља као свој неопходни предуслов нашу најдубљу жељу да се повратимо и вратимо у завичај, да изнова нађемо свој изгубљени дом... Устаћу и поћи ћу...

Ову Среду Славимо:

Сретење Господње. У четрдесети дан по Рождеству донесе Пресвета Дева свог божанског Сина у храм јерусалимски да Га, сходно закону, посвети Богу и себе очисти (Левит 12, 2-7; Исход 12, 2). Иако ни једно ни друго није било потребно, ипак Законодавац није хтео никако да се огреши о Свој Закон, који је Он био дао кроз Свога слугу и пророка Мојсеја. У то време држао је чреду у храму првосвештеник Захарија, отац Јована Претече. Он стави Дјеву Марију не на место за жене, него на место за девојке у храму. Том приликом појаве се у храму две чудне личности: старац Симеон и Ана, кћи Фануилова. Праведни старац узе на руке своје Месију и рече: „Сад отпушташ у миру слугу својега, Господе, по ријечи својој...“ Још рече Симеон за Христа Младенца: „Гле, овај лежи да многе обори и подигне у Израиљу, и да буде знак против кога ће се говорити“ (Лк 2, 29 и 34). Ана пак која од младости служаше Богу у храму постом и молитвама, и сама познаде Месију, па прослави Бога и објави Јерусалимљанима о доласку Дугочеканог. А фарисеји, присутни у храму, који видеше и чуше све, расрдише се на Захарију што стави Деву Марију на место за девојке, доставише то цару Ироду. Уверен да је то Нови Цар, о коме су му звездари с Истока говорили, Ирод брзо посла да убију Исуса. Но у међувремену божанска породица беше већ измакла из града и упутила се у Мисир, по упутству ангела Божјег. Дан Сретења празнован је од самог почетка, но торжествено празновање овога дана установљено је нарочито 544. године у време цара Јустинијана.